

— Mindesfesten for **Thorvaldsen** paa det kongelige Theater aabnedes i Tirsdags med en Prolog af Prof. **Heiberg**. Til Gæde for det Gode antage vi, at dette Digt allerede har faaet en stor Udbredelse udenfor den snevære Kreds, der hiin Aften havde det dobbelte Held at høre et ypperligt Digt ypperligt gjengivet. Det var en smuk Idee af Theaterdirektionen, til Mindesfesten for **Thorvaldsen** at knytte dette grandiose Digterværk, **Hakon Jarl**, der i uopnaaet Skjønhed endnu bestandig staaer som den danske Scenes og den danske Poesies Stolthed. Mindre syntes derimod Theatrets Publicum hiin Aften at have opfattet det Betydningsfulde i denne Sammenstilling og det Smukke i den Tankeforbindelse: **Thorvaldsen** er død for os, men **Dehenschlæger** lever endnu. Et Publicum med alvorlig Tausched modtog Prologen var naturligt og smukt; men hvorfor fortsatte denne Dødsstilhed ud over Prologens Grændser? Et begejstrende Digterværk kræver ogsaa sin Ret, og hvis man med Grund havde kunnet antage, at Publicums Stemning maatte gjøre det uimodtageligt for enhver paafølgende Nydelse denne Aften, saa burde det slet ikke have været givet. Men at hysse paa dem, der følte sig henrevne af Poesiens og Fremstillingens Magt, — saaledes som Tilfældet var paa denne Aften — er et ligefremt Snerperi af det samme tvetydige Slags, som vort kjøbenhavnste Publicum kun altfor jevnlige giver Prøver paa. Efter en følgende Fremstilling skulle vi nærmere omtale Udførelsen af dette Mesterværk, hvori Hr. **Nielsen** udførte Hovedrollen til en saa hoi Grad af Fuldbendighed, at han maaskee aldrig i nogen tragisk Heltterolle har vist sig mere stor og beundringsværdig end netop i denne, og hvori en af vor Scenes yngre Kunstnere, Hr. **Wiehe**, som Grib, lagde for Dagen en Stræben efter Sandhed og Natur, som vi hos ham paaaffjønne saameget mere, som det netop er disse Egenstaber, Skuespillkunstens Alpha og Omega, som vi hos denne lovende Begynder hyppigst have følt Savnet af, hvormegret Priisværdigt der end forresten kan være i hans Stræben.

— I Torsdags Aftes holdt Hr. **Crust Wagner** sin første saakaldte Forelæsning i Hotel d'Angleterre for et temmelig stærkt Auditorium. Themaet var naturligviis **Ur-Kraft, Ur-Gesundhed, Ur-Hygienie, Ur-Panacee** og al den øvrige **Ur-Galskab**, som denne **Ur-Mager** er første Opfinder af. Hans første Optræden med en Urskov af Skjæg og Haar og en Urbas, som ikke hører til de almindelige, var lagt an paa at imponere; men da han lod sine

ærede Tilhørere vide, at de, som ikke havde Respekt for den tre Gange hellige Panacee, vilde blive fastede paa Døren, blev denne Ytring temmelig ilde optagen og han betraadte Cathedret under en uheldvarslende Hysen. I et Foredrag, der vrimlede af «blühender Unsin», begyndte han nu at fortælle, at han var Nuidens Profet, kaldet til at prædike das «Urgeleh des Lebens» og «die Inthronisation der Urinstinkte»; de, som antog hans Lære, skulde «see Deres Navne opskrevne i Historiens Tempel med gyldne Bogstaver», men de, som foragtede den, maatte selv tage Skade for Hjemgield. Han anførte Exempler paa Flere, der allerede havde antaget Læren, og hvis Navn saaledes vare opskrevne med gyldne Bogstaver: saaledes havde en Pige i Magdeburg skrevet ham til, at hun, efter at have hørt hans Forelæsning, havde fastet i to Dage, og en Jomfru paa Helgoland har forskikret ham, at hun, efter at have gjort hans Bekendtskab, har aflagt sit Snorkiv, og at hun intet ønsker mere, end at det ogsaa maa lykkes ham at hjælpe paa endnu mange flere af hendes «indeflemtede Søstre». Overhovedet var det nødvendigt, tilføiede Profeten in parenthesis, at der næste Gang var mange flere Fruer og Jomfruer tilstede, thi til det store Reformativsværk var det ikke nok, at Mandfolkene alene viste sig villige, og at de tiltog i Sundhed og Kraft — «Fruentimmerne maatte ogsaa komme med, hvis de ikke vilde udsætte sig for at føde svagelige Børn — og hvis vor saa Skylden? i Sandhed ikke **Crust Wagners**». Gndeel «verirrte Leute» havde rigtignok beskyldt ham for at være Charlatan, navnlig for hans lange Skjægs og hans blomstrende Taleskyld (det første har sin Rigtighed, det andet mærkede man Intet til); men var det ikke naturligt, spurgte han, at han prædikede sin Lære i saa guddommelige Udtryk som muligt? Klæder man da en Konge i Pjaker? Eller indfatter man en Edelsteen i Bly? Men en saadan Konge, en saadan Edelsteen var netop hans Lære, — nu kunde man selv vælge! Rigtignok havde Universitetet i Leipzig begaaet den Dumbhed at forbyde ham at docere den der, men «de berømteste Haderslevs-Læger» havde eenstemmig erklæret, at der laa stor Sandhed i den — og hvem skulde man da helst troe? Naturligviis var det dobbelt høihjertet og stort af de haderslevske berømte Læger at gjøre en saadan Tilstaaelse, thi hans Lære gik jo netop ud paa at ruinere alle Læger og gjøre dem fuldkommen overflødige, og fra nu af skulde der ikke mere være Tale om at studere Medicin, men kun om at studere Hygienie! Hvorledes dette Studium

